

Sygn. akt V CNP 45/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi K. Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt II C 874/12
w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Wojskowego Sądu Garnizonowego
we Wrocławiu
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2015 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania wywołanego
wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 lipca 2013 r. Argumentacja skarżącego, skonfrontowana z uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia, nie wskazuje, by w sprawie doszło do jakichkolwiek uchybień, które odpowiadałyby pojęciu sprzeczności z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. W szczególności nie można uznać, by Sąd Okręgowy nieprawidłowo uwzględnił podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Okoliczności sprawy wskazują jednoznacznie, że powód wystąpił ze swoim roszczeniem po upływie terminie przedawnienia - równocześnie zaś w sprawie nie wykazano okoliczności, które przerywałyby jego bieg ani które w wyraźny sposób wskazywałyby na konieczność nieuwzględnienia skutków jego upływu. Wniosku tego nie może zmienić także odwołanie się przez skarżącego do art. 77 ust. 1 Konstytucji. Przepis ten ustanawia jedynie ogólną regułę odpowiedzialności Państwa za szkodę wyrządzoną w związku z wykonywaniem władzy publicznej, wymagając operacjonalizacji w przepisach szczególnych. W wypadku roszczenia dochodzonego przez powoda podstawę realizacji odpowiedzialności stanowi reżim deliktowy, którego elementem jest - zastosowana w sprawie - regulacja przedawnienia roszczeń.

Z tych powodów, w razie przyjęcia do rozpoznania skarga z oczywistych przyczyn musiałaby zostać uznana za nieuzasadnioną. Zarzuty i argumenty

skarżącego nie pozwalają stwierdzić, by zaskarżone orzeczenie mogło zostać uznane za niezgodne z prawem. Tym samym, w sprawie spełniona jest przesłanka z art. 424⁹ k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania wywołanego złożeniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oparto na art. 102 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.